

Τα κουφάρια του στην άκρη του δρόμου...

Όλοι έχουμε αποτυπώσει στη μνήμη μας τα λόγια της δημοτικής αρχής όταν έφερε στη Βουφράδα το πυροσβεστικό όχημα της φωτογραφίας. Μόνο που το πυροσβεστικό όχημα ελαχιστότατα χρησιμοποιήθηκε. Τώρα παραμελημένο, εγκαταλειμμένο και αχρηστεμένο βρίσκεται στην είσοδο του χωριού Χατζή να θυμίζει μια ολόκληρη ιστορία...

Ένα από τα πολλά ελαιοτριβεία

Στην περιοχή μας λειτουργούν αρκετά ελαιοτριβεία. Ένα τέτοιο σύγχρονο εργοστάσιο βρίσκεται και στο Κούμαρο. Μάλιστα διαφημίζεται ως οικολογικό. Στην πινακίδα του γράφει ότι είναι ιδιοκτησία: Παναζόπουλου-Παπαδόπουλου και Λάζαρη.

Ρήμαξαν τα χωριά μας τρεις Αλβανοί

Με ορμητήριο τα χωριά του διπλανού μας δήμου Χιλιχωριών τρεις Αλβανοί που καταζητούνται ρήμαξαν στην κυριολεξία τα χωριά της περιοχής μας. Η δράση τους περιελάμβανε κλεμμένα αυτοκίνητα και μηχανάκια, διαρρήξεις σε σπίτια των Δήμων Νέστορος και Χιλιχωριών. Διέθεταν ολόκληρο οπλοστάσιο μεταξύ των όπλων ήταν και μια караμπίνα με κομμένη κάννη. Οι αστυνομικοί του Τμήματος Πύλου με τη συνδρομή της ΟΠΚΕ και του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών έστησαν επιχείρηση εντοπισμού και σύλληψης της δυο δραστών στις 17 Νοεμβρίου 2009, χωρίς ωστόσο να μπορέσουν να τους συλλάβουν. Οι αστυνομικοί εντόπισαν και παρακολουθούσαν ένα από τα κλεμμένα τους που βρέθηκε σταθμευμένο σε χωματόδρομο στου Χανδρινού, σε αρκετή απόσταση από την καλύβα που διέμεναν. Οι αστυνομικοί έθεσαν υπό παρακολούθηση την περιοχή, προφανώς όμως οι Αλβανοί αντιλήφθηκαν την παρουσία τους και πιθανότατα απέφυγαν να προσεγγίσουν το αυτοκίνητο. Στο πορτοπαγκάζ του βρέθηκαν πλήθος κλοπιμαίων. Στις 12 Νοεμβρίου, είχαν διαρρήξει κατοικία και είχαν κλέψει κλειδιά αυτοκινήτου, την άδεια και τα υπόλοιπα έγγραφα του αλλά και το πορτοφόλι του ιδιοκτήτη του σπιτιού. Στις 15 Νοεμβρίου συνέχισαν τις διαρρήξεις στο Δήμο Χιλιχωριών ανοίγοντας ένα ακόμα σπίτι και κλέβοντας μια από τις караμπίνες που βρέθηκαν στο αυτοκίνητο και ένα ανδρικό ρολόι.

Κλοπή στο Βλάση

Στα μέσα Νοεμβρίου 2009 άγνωστος διαρρήκτης μπήκε στο σπίτι του Δημήτρη Κακούρη στο Βλάση χωρίς να τον αντιληφθεί η σύζυγός του Παναγιώτα που βρισκόταν εκείνη την ώρα στην κουζίνα και έκλεψε χρήματα και άλλα πολύτιμα τιμαλφή. Αποτυπώματα ήρθε και πήρε η σήμανση της αστυνομίας χωρίς όμως να εντοπίσει και το διαρρήκτη.

Από το ημερολόγιο του Παναγιώτη Παπαδόπουλου

Σε ένα από τα προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας είχαμε αναφερθεί στον Κοντογοναίο Παναγιώτη Παπαδόπουλο που είχε γεννηθεί το 1897 και έλαβε μέρος σε δυο πολέμους. Στην εκστρατεία στη Μεσημβρινή Ρωσία το 1919 και στη Μικρασιατική Εκστρατεία την περίοδο 1920-1922. Ο Παναγιώτης Παπαδόπουλος κατέγραφε ένα λεπτομερές ημερολόγιο του 1ου Συντάγματος στο οποίο υπηρετούσε ως Λοχίας. Έφτιαξε ένα ιστορικό αρχείο γεγονότων πράγματι εντυπω-

σιακό, που σήμερα βρίσκεται στα χέρια του γιου του Νικολάου Παπαδόπουλου που κατοικεί στους Αγίους Αποστόλους. Διαφύλαξε ημερήσιες διαταγές, προαγωγές και παρασημοφορήσεις. Κατέγραψε τα ονόματα των συμπολεμιστών του καθώς και τι τους μάθαιναν για τα οπλικά συστήματα της εποχής τους. Σήμερα δημοσιεύουμε μέρος της κατάστασης των συμπολεμιστών του Παναγιώτη Παπαδόπουλου.

Βλασάιοι και Κοντογοναίοι σε εμπόλεμη κατάσταση

Το Κρούρεμα είναι ένα από τα ποτάμια που διέρχεται από τα γεωγραφικά όρια και των χωριών Κοντογονίου και Βλάση. Ο κύριος όγκος του νερού του προέρχεται από την πηγή της Μεγάλης Βρύσης που βρίσκεται πάνω στον οδικό άξονα Βλάση-Τουλούπα Χάνι και ανήκει στα όρια του χωριού Παπαφλέσσα. Τα νερά της Μεγάλης Βρύσης έγιναν αφορμή συγκρουσιακών καταστάσεων, παλιότερα, των Βλασαίων με τους Κοντογοναίους, οι οποίοι ήθελαν την αποκλειστική χρήση του νερού του. Οι Κοντογοναίοι απαιτούσαν την αποκλειστική χρήση του νερού κάτι που

δεν μπορούσαν να το δεχτούν οι Βλασάιοι αφού το ποτάμι διέσχιζε και τη δικιά τους περιοχή. Τα δικαστήρια έλυσαν τη διαφορά δικαιώνοντας τους Κοντογοναίους αλλά ταυτόχρονα έδωσαν τη δυνατότητα στους Βλασάιους να χρησιμοποιούν το νερό της Μεγάλης Βρύσης για την άρδευση των χωραφιών που βρίσκονταν παράπλευρα του ποταμού μια φορά τη διετία. (Στοιχεία για τη διαμάχη αυτή υπάρχουν στις κοινοτικές αποφάσεις της κοινότητας Βλάση). Τα χρόνια πέρασαν και οι κοσμογονικές αλλαγές που έγιναν στις μέρες μας έκαναν ασύμφορη κάθε καλλιέργεια στην περιοχή. Έτσι η ίδια η ζωή έδωσε λύση και στις ανθρώπινες συγκρούσεις για το νερό του Κρούρεματος. Σε ένα από τα βιβλία του Πάνου Κοσμόπουλου περιγράφεται η συγκρουσιακή κατάσταση για το νερό κάτω από το πρίσμα που έβλεπαν το θέμα οι Κοντογοναίοι ως εξής: «Μόλις πέρασε η γιορτή της Παναγίας τον Δεκαπενταύγουστο, την άλλη μέρα, ήρθε το βραδάκι στο χωριό ο γερο-Στεφάνης από του Παιδεμένου. «Ας πάου», λέει, «σιακάτο στο Κοντογόνι ν' ακούσω κανιά καλή κουβέντα από τους γερόντους, γιατί μέρα νύχτα στον Κουφιέρα, θα λησμονήσω τη γλώσσα μου», και ήρθε. Και κουβέντα την κουβέντα έφερε και τα νέα τα άσχημα...»

«Κοντογοναίοι, ακούτε να σας ειπώ – και να με συμπαθάτε, δεν το λέου για ρουφιανιά, αλλά να προλάβω το κακό. Χτές, ήμουνα στη χάρη της στου Βλάση που γιόρταζε και άκουσα τους Βλασαίους να 'τοιμάζονται να 'ρθούνε αύριο με το παίρι τους (δυναμικά) να περάσουν το νερό της Μεγάλης Βρύσης σας και κάτω από τη σταφίδα του Πόχα που είναι τα σύνορα, στα δικά τους χωράφια. Κοιτάτε να τα βρούτε μη γένει κάνα κακό». Το νέο έπεσε σαν αστραπή στο χωριό. Όλη τη νύχτα κανείς δεν κοιμήθηκε. «Το νερό μας, η ζωή μας, εμείς εκεί στεκόμαστε. Με αυτό

ζούμε τόσες ψυχές. Θα μας ξεράνουνε; Όχι. Όλοι εκεί θα πέσουμε. Απάνου μας θα περάσουνε». Πριν χαράξει ο Δημομήτσος έβαλε ντελάλη από τα πανοκάλυβα, στα Κομαίικα, στα Ρουμελιωταίικα και στα Καφαίικα. «Όλοι, αδέρφια, κάτω, στου «Πόχα» τη σταφίδα. Μικροί, μεγάλοι!». Και έτσι έγινε. Με το χάραμα, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, με αξίνες, κασμάδες, δεκρίνια, αλλά και μαυροβουινιώτικες, ήταν στο σύνορο των χωριών στο αυλάκι. Εκεί, στην απέναντι όχθη, στα δικά τους χωράφια έφθασαν με το ηλιοβασιλέμα και οι Βλασάιοι, εξίσου οπλισμένοι και αποφασισμένοι. Το τι έγινε, δύσκολα περιγράφεται. Ακουστήκαν βαρείες κουβέντες, πιάστηκαν στα χέρια, σηκώθηκαν τα δεκρίνια και τα ρόπαλα, έπεσαν σε κορμιά, έτρεξαν αίματα. Μα ευτυχώς με την παρέμβαση του παπα-Γιάννη – νέος παπάς τότε – χειρότερα αποφεύχθηκαν. Οι Βλασάιοι τραβήχτηκαν για το χωριό τους και οι Κοντογοναίοι μαζεύτηκαν ούλοι στην πηγή να κουβεντιάσουν και να σκεφθούν για το παραπέρα. Εκεί, λόγον το λόγο, πέταξε την κουβέντα του ο Τσακαλόγιαννης που είχε τα χωράφια του στα Βλασσαίικα. «Καλό είναι να δώκομε και σ' αυτούς, ρε χωριανοί, το μισό». «Τι λές, ρε Γυφτόγιαννη (παρωνύμιό του), με κείνους είσαι, ρε;» τον ρώτησε αγρειμένος ο Καγιανάς, ένας πανύψηλος και οξύθυμος γέροντας. Άνθρωπος του βουνού και του λόγγου. «Πάμε συ, ρε ζωντόβολο, ήταν η απάντηση του Τσακαλόγιαννη». Και αντί άλλης κουβέντας, ο Καγιανάς με μια μπαταριά με τη μαυροβουινιώτικη μπιστόλα του 'βγαλε όλα τα δόντια. Από τότε, «το χωριό δεν τον βάσταγε, τα φόρτωσε, έφυγε και διάκε στο Βλάση» με τη πολυμελή φαμελιά του. Άλλαξε χωριό. Με τον καιρό το κακό σταμάτησε, γιατί οι Βλασάιοι δεν ξαναφάνηκαν».